

ρογουζέρα Κωνπλ. γαδουροκουστέρα Στερελλ. (Παρνασσ.) γαιδουρογούδετρας Πελοπν. (Παππούλ.) γαδουροκουστέρα Στερελλ. (Παρνασσ.) γαδουρογκούδετρας Πελοπν. (Περιθώρ.) γαδουρογούδετρος Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Χατζ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ γουστέρα.

Εἶδος μεγάλης κίτρινης σαύρας, συνών. κίτρινογούστέρα, πρασίνης ἐν Αἰτωλίας.

γαιδουρογύρεμα, ἡ, Ἀθῆν. Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Ἀργ. Βασαρ. Γελίν. Τρίκκ.) κ. ἄ. γαϊδαρογύρεμα Λεξ. Δημητρ. (λ. γαιδουρόδεμα) γαδαρογύριμα Λέσβ. γαροῦρεμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαιδουρογυρεύω.

Ἀναζητήσις ὄνου διαφυγόντος ἢ ἀπολεσθέντος ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Κάλλιο γαιδουρόδεμα παρὰ γαιδουρογύρεμα (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαιδουρογυρεύω) Ἀθῆν. Ἀργ. Βασαρ. Γελίν. Σμύρν. Τρίκκ. κ. ἄ. Κάλλιο γαδαρόκουβους παρὰ γαδαρογύριμα (συνών. τῇ προηγουμένη) Λέσβ.

γαιδουρογυρεύω Αἰγιν. Ἡπ. (Κόνιτσ.) Κεφαλλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. Πελοπν. (Κόκκιν. Σαραντάπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. γαϊδ'ρουγ'ρεύου Ἡπ. Θεσσ. Στερελλ. γαϊδαρουγ'ρεύου Μακεδ. (Βέρ.) γαδαρογυρεύω Σίφν. Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. γυρεύω.

Ἀναζητῶ διαφυγόντα ἢ ἀπολεσθέντα ὄνον ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Κάλλιο γαιδουρόδεμα παρὰ γαιδουρογύρεμα (ἔσο προνοητικὸς διὰ τὴν ἀποφύγης ταλαιπωρίας ὡς ὁ ἀμελῶν νὰ προσδέσῃ που τὸν ὄνον του καὶ ὕστερον ταλαιπωρούμενος εἰς τὴν ἀνέυρεσίν του) Αἰγιν. Κεφαλλ. Πάρ. Πελοπν. (Κόκκιν. Σαραντάπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. Συνών. γαιδουροζητῶ, γαιδουροκνηγῶ.

γαιδουρογυρίζω Ἀνδρ. Ἰων. (Κρήν.) γαδουρογυρίζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) γαδαρουγ'ρίζου Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. γυρίζω.

1) Περιφέρω τινὰ ἐνοχον ἐπὶ ὄνου πρὸς διαπόμευσιν Ἀνδρ. Σάμ. Συνών. γαιδουροκαθίζω 1. 2) Ἐμπαίζω, περιπαίζω Ἰων. (Κρήν.) 3) Ὑβρίζω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.): Ἀν τὸνε βροῦ, θὰ τὸνε γαδουρογυρίσου.

γαιδουρογύρισμα τό, Σκῦρ. — Λεξ. Δημητρ. γαιδουρογύρισμα Σάμ. γαδαρογύρισμα Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαιδουρογυρίζω.

1) Ἡ ἐπὶ ὄνου περιφορά τινος ἐνόχου πρὸς διαπόμευσιν ἐνθ' ἄν. Συνών. γαιδουροκάθισμα. 2) Ἐξυβρισις γινομένη δημοσίᾳ Λεξ. Δημητρ.

γαιδουρόδεμα τό, Ἀθῆν. Ζάκ. Ἰων. (Σμύρν.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Ἀργ. Ἀνδρίτσ. Ἀρχαδ. Βασαρ. Γελίν. Γύθ. Δημητσάν. Κυνοῦρ. Πάτρ. Πύργ. Τρίκκ.) κ. ἄ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαιδουροδένω.

Τὸ δέσιμον ὄνου: Γνωμ. Κάλλιο γαιδουρόδεμα παρὰ γαιδουρογύρεμα (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαιδουρογυρεύω). Συνών. γαιδουροδέσιμο.

γαιδουροδένω Αἰγιν. Ἀνδρ. Ἡπ. (Κόνιτσ.) Κεφαλλ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. Πελοπν. (Κόκκιν. Σαραντάπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. γαϊδ'ρουδένου Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) γαϊδαρουδένου Μακεδ. (Βέρ.) γαδαροδένω Σίφν. Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. δένω.

1) Προσδένω που τὸν ὄνον ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Κάλλιο γαιδουρόδεμα παρὰ γαιδουρογύρεμα (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαϊ-

δουρογυρεύω) Αἰγιν. Κεφαλλ. Πάρ. Πελοπν. (Κόκκιν. Σαραντάπ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. 2) Τακτοποιῶ, ἐξασφαλίζω τὴν ὑπόθεσίν μου Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Συνών. φρ. δένω τὸ γάϊδαρό μου.

γαιδουροδέσιμο τό, Κεφαλλ. Στερελλ. (Θῆβ.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. γαροέσιμον Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαιδουροδένω.

Γαιδουρόδεμα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. Κάλλιο γαιδουροδέσιμο παρὰ γαιδουροχέσιμο (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαιδουρογυρεύω) Θῆβ. Παρὰ γαροῦρεμα καλλιὰ γαροέσιμον Κάρπ.

γαιδουροδέτης ὁ, ἀμάρτ. γαουροδέτης Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ρ. γαιδουροδένω.

Ὁ προσδένων που τὸν ὄνον: Γνωμ. Παρὰ γαουροβλέπης κάλλιο γαουροδέτης (διὰ τὴν σημ. ἰδ. γαιδουροβλέπης).

γαιδουροδοντάρα ἡ, ἀμάρτ. γαδαροδοντάρα Κῶς γαρογοντάρα Κῶς ἄδουροδοδάρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ δοντάρα.

Μέγα δόντι ὄνου. Συνών. γαιδουροδοντούκλα.

γαιδουροδόντης ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) ἄδουροδόδης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. γαιδουροδόντα Πελοπν. (Μάν.) γαϊδ'ρουδόντα Εὐβ. (Ἀκρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ δόντι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ης.

Ὁ ἔχων δόντια ὅμοια πρὸς τὰ τοῦ ὄνου, δηλ. μεγάλα.

γαιδουροδόντο τό, Πελοπν. (Μάν.) γαδαρόδοντο Κῶς γαρογόνο Κῶς ἄδουροδόδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ δόντι.

Δόντι ὄνου.

γαιδουροδοντούκλα ἡ, ἀμάρτ. ἄδουροδοτούκλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαιδουροδόντο διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούκλα.

Γαιδουροδοντάρα, ὁ ἰδ.

γαιδουροελαία ἡ, Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. γαιδουρολαία Βιθυν. Κέρκ. Κρήτ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ. γαδαρουλαία Θράκ. γαροελαία Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἐλαία.

1) Εἶδος εὐμεγέθους ἐλαίας ἐνθ' ἄν. β) Τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸν εἰρημένον καρπὸν ἐνθ' ἄν. 2) Μικρὰ ἐλαία ἀγριελαίας Θράκ.

γαιδουροέμποδο τό, ἀμάρτ. γαιδουροέδοδο Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἔμποδο.

Τὸ ἶχνος ποδὸς ὄνου.

γαιδουροζέστη πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ζέστη.

1) Μεγάλῃ ζέστη, ὑπερβολικὸς καύσων. Συνών. γαιδουρόκαψα. 2) Γαιδουροκαλόκαιρο, ὁ ἰδ.

γαιδουροζεύγαρο τό, ἀμάρτ. γαδοροζόβγαρο Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ζευγάρι.

Ζεῦγος ἀροτήρων ὄνων.

γαιδουροζητῶ ἰδ. γαιδουρο - Β 1.

γαιδουρόθερμη ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ θέρμη.

Θέρμη δυνατή, πυρετὸς ἰσχυρὸς.

